

บทที่ 1

"สาริน...ทางนี้!"

เสียงสดีเสด็จมาจากหญิงสาวร่างบางสวมแว่นซึ่งกำลังยืนฟังรถยนต์
สี่ประตูอยู่ฝั่งตรงข้าม เธอนึกยิ้มกว้าง ยกมือขึ้นโบก แต่ยังไม่ทันก้าวไปหา
เสียงแหบห้าวก็ดังขึ้นจากทางด้านหลัง

"อย่ากลับมาอีกล่ะ"

สารินหันขวับพลางยิ้มหยัน ผู้คุมหญิงวัยกลางคนเห็นเข้าก็ชักสีหน้า
ก่อนเดินตืดตังผ่านเข้าประตูเหล็กสีเทาทึบของเรือนจำกลางประจำเมือง
ลุดน้าไป

"สาริน!" เสียงเรียกดังขึ้นอีกครั้งจากหญิงสาวหน้าสวยเฉียวที่โผล่หน้า
ออกมานอกหน้าต่างรถ "มาเร็ว ฉันกับปารีหิ้วท้องรอนานแล้วนะ"

สารินเดินข้ามถนนไปหาเพื่อนทั้งสอง "ฉันยังไม่หิวเลย"

"ไม่หิวได้ไง เซ้านี้แกยังไม่ได้อะไรเลยไม่ใช่หรอ ร้านนี้อร่อยนะยะ
ฉันกินประจำ"

"ฉันอยากรีบกลับบ้านมากกว่า"

"จะรีบกลับไปทำไมวะ แม้าท์มอยกับพวกฉันให้หายคิดถึงก่อน"

"ฉันอยากรีบกลับไปตอบแทนบุญคุณคนพวกนั้นก่อน ไม่งั้นคงตายตาไม่หลับ"

เพื่อนสนิททั้งสองมองหน้ากันด้วยสีหน้ากังวล

"เถอะน่า พวกแกไม่ต้องห่วง ฉันรับมือคนพวกนั้นได้สบาย"

สารินหันกลับไปมองกำแพงสูงใหญ่สีเทาหะมีนอีกครั้ง ละม้ายจะจดจำภาพนี้ไว้เตือนใจตนเอง

คุณ...ไม่ใช่ที่ที่น่ากลัวนักหรอก สารินรู้ว่าเขาเอาตัวรอดในนี้อย่างไร แต่ที่ไม่อยากกลับไปเข้าคุกเร็วนัก เพราะพวกมันยังไม่ได้ซัดใช้กรรมเลย เรื่องอะไรเธอจะยอมชมซานกลับเข้าคุกง่ายๆ

"เรื่องที่แกให้พวกฉันช่วยหว่านล้อมเด็กสาวพวกนั้นสำเร็จแล้วนะ เด็กพวกนั้นยอมร่วมมือด้วย"

"ขอบใจพวกแกมาก ถ้าไม่ได้พวกแก ฉันคงต้องใช้เวลาอีกพักใหญ่กว่าจะจัดการพวกมันได้"

"เรื่องเล็กน้อย ฉันมีพรรคพวกที่คอยตามหาเด็กเหล่านี้ได้ไม่ยาก" มีร่าคุย

ริมฝีปากหยักสวยยิ้มอย่างขมขื่น เธอรู้เรื่องอัปปริยัติไรของ 'มัน' มานานแล้วตั้งแต่ก่อนเข้าคุก เธอได้ยิน 'พวกมัน' คุย วางแผน และ ประนีประนอมกับพ่อแม่ของเหยื่อ

พ่อแม่ของเด็กอัปอายุเกินกว่าจะแจ้งตำรวจ จำต้องยอมรับเงินสกปรกของ 'พวกมัน' เป็นค่าปิดปาก แต่หัวใจบอบช้ำของเด็กสาวเหล่านั้นเล่า ใครจะรับผิดชอบ เมื่อโอกาสมาถึงใครเล่าจะไม่อยากแก้แค้น อยากทวงคืนความเป็นธรรมให้ตนเอง

"ส่วนเรื่องที่แกขอให้ฉันช่วยตามหา..." ปารีอีกอัก "เขาไม่ได้อยู่ที่ลุดน่าแล้ว ซันเจย์พาเขาย้ายไปเวฟปุระตั้งแต่ออกจากที่นี่"

สารินไม่เคยไปเวฟปุระตั้งแต่จำความได้ในความคิดของคนบ้านนอก

อย่างสาริน เวฬุประเทศคือเมืองหลวงของประเทศพัวร์ม แตนคิวไลซ์ที่
เต็มไปด้วยความหรรษาฟูฟ่าและทันสมัย

ครอบครัวของซันเจย์ย้ายไปอยู่เวฬุประเทศสิบกว่าปีแล้ว แต่เพราะซันเจย์
ต้องกลับมาร่วมงานแต่งงานของญาติที่เมืองลुकาน่าเมื่อสี่ปีก่อน ทั้งสองจึง
ได้พบกันจนนำไปสู่ชะตากรรมบัดซบที่บีบให้เธอยอมจำนนเดินเข้าเรือนจำ
ในที่สุด

ริมฝีปากของสารินเม้มแน่นจนเป็นเส้นตรงเมื่อนึกถึงเรื่องราว
แต่หันหลัง ดวงตากลมโตซึ่งเคยอ่อนหวานอยู่เป็นนิลเปล่งประกายเจิดจ้า
ราวพระอาทิตย์เที่ยงวันที่พร้อมจะเผาผลาญทุกอย่างให้หมดไหม้เป็นจุด
ความแค้นที่เธอจำต้องปล่อย 'เขา' ไปกับไอ้สารเลวซันเจย์อัดแน่นอยู่ในอก
จนแทบระเบิดเป็นเสี่ยง

หญิงสาวปิดเปลือกตา โคลงศีรษะรับรู้ ไม่มีบทสนทนาใดเกิดขึ้นอีก
เพื่อนสนิททั้งสองปล่อยให้เธอนั่งเงยตามลำพังที่เบาะหลัง

รอก่อนเถอะ ให้สารินได้แก้แค้น 'พวกมัน' ให้สาสมใจเสียก่อน
แล้วเธอสัญญาว่าจะไปหา 'เขา' แล้วเราจะไม่มีวันจากกันอีกแล้ว

เมืองลुकาน่าตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศพัวร์ม ห่างจาก
เวฬุประเทศเมืองหลวงของประเทศราวๆ ห้าร้อยกิโลเมตร หากพูดถึง
ความเจริญก็นับว่าเจริญน้อยที่สุดในบรรดาจังหวัดอื่นของพัวร์ม เพราะ
นอกจากไม่ติดทะเลแล้ว พื้นที่ส่วนใหญ่ยังเป็นภูเขา เพาะปลูกอะไรก็ลำบาก
ผู้คนส่วนใหญ่มักเป็นคนแก่หรือพวกขี้แพ้ที่หอบสังขารกลับมาตายรัง
คนหนุ่มสาวมักย้ายไปอยู่เวฬุประเทศหรือเมืองใกล้เคียงที่ติดทะเลมากกว่า

หากมีอะไรที่นับว่าเป็นข้อดีของเมืองลुकาน่าก็เห็นจะเป็นศาสนสถาน
ที่ขึ้นชื่อว่าศักดิ์สิทธิ์นักหนา แต่ละปีมีผู้ศรัทธาเดินทางมาสักการะพระแม่
อุมาเทวีกันไม่ขาดสาย

ในอดีตทำเลทองที่ผู้คนใช้ทำมาหากินกับความเชื่อของคนห่างจาก โปสถ์พราหมณ์ไม่ถึงสิบกิโลเมตร พื้นที่ไกลกว่านั้นจึงมีราคาถูกแสนถูก บรรพบุรุษของ 'เธอคนนั้น' จึงกว้านซื้อที่ดินไว้ พอเรื่องราวความศักดิ์สิทธิ์ ของโปสถ์พราหมณ์แห่งนี้ขยายวงกว้างมากขึ้น ที่ดินซึ่งเคยได้ชื่อว่า เป็นที่ขายชอบกลับกลายเป็นย่านการค้าและที่พักรองรับผู้ศรัทธาจาก ทั่วสารทิศ

บรรพบุรุษของ 'เธอคนนั้น' กลายเป็นเศรษฐีใหญ่ประจำเมืองลุดน่า ใครๆ ก็นับหน้าถือตา ยกยอปอปั้นว่าใจบุญสุนทาน แต่ใครเล่าจะรู้ว่า ภาพลักษณ์ที่เพียรสร้างมาหลายชั่วอายุคนจะล่มสลายด้วยฝีมือ หลานสาวเลวอย่างราณี แม่เลี้ยงของเธอเอง

เท่าที่จำความได้บ้านหลังแรกของสารินคืออาคารสามชั้นซึ่งมีเด็กเล็ก เด็กโตอยู่กันยัวเยี้ยไปหมด ทุกคนต่างโหยหาและแย่งชิงความรักจาก 'แม่' หรือพี่เลี้ยงที่ถูกว่าจ้างให้มาดูแลพวกเธอ พอมีคนใจบุญแวะมาเยี่ยม พวกเธอก็บุกเข้าไปราวกับฝูงซอมบี้ที่โหยหาความรัก หวังว่าจะมีใครสักคน รับพวกเธอออกไปเลี้ยงดู แต่แขกพวกนั้นให้เพียงความเมตตาส่งสาร ไม่กี่ชั่วโมง แล้วพวกเขา ก็จากไปพร้อมคำสัญญาว่าจะกลับมาอีก

แต่แปลกที่คนพวกนั้น...ไม่เคยรักษาสัญญา!

สารินเรียนรู้จากความผิดหวังจนเลิกหวังลมๆ แล้งๆ เธอเลือก สร้างโอกาสด้วยตัวเอง เธอจะโยยบินออกจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าแห่งนี้ ไปมีชีวิตใหม่ที่มีพ่อแม่ใจดีแสนอบอุ่นด้วยตนเอง ดังนั้นทุกครั้งที่มีแขก มาเยี่ยมเยียนเธอจะไม่กลัวมารุมเข้าไปสร้างความอึดอัดใจให้พวกเขา แต่ จะแสดงความสามารถทั้งร้องและเต้นให้พวกเขาเห็นคุณค่าในตัวเธอจนเป็น ฝ่ายเสนอตัวพาเธอออกไปเอง

แล้วราณีก็คือผู้โชคริคนั้น ส่วนผู้โชคร้ายจะเป็นใครได้ถ้าไม่ใช่...สาริน!
ไม่เชื่อว่าราณีและอรุณผู้เป็นสามีไม่มีลูกเป็นของตนเอง แต่คนพวกนั้น

แต่ถูกแรงยุจากเหล่าพ่อยกแม่ยกให้รับเด็กไปเลี้ยงสักคน ด้วยความไม่ยอมก
 เสียหน้าและไม่อยากเสียตำแหน่งเศรษฐีใหญ่ใจบุญประจำเมือง พวกเขาจึง
 รับเธอกลับบ้านไปด้วย

ตอนนั้นสารินคิดว่าพระเจ้าทรงเมตตาลูกนกลูกกาตาต่างๆ แล้ว แต่
 เพียงแค่วันเดียวสารินก็พบว่าห้องนอนของเด็กวัยแปดขวบคือห้องเก็บของ
 ซึ่งเหลือพื้นที่ให้ซุกหัวนอนแค่ม้วนดินตาย มีเศษกระดาษเก่าต่างฟูก มี
 ลังกระดาษต่างหมอน ผ้าห่มก็ได้รับความอนุเคราะห์จากผ้าห่มที่แม่บ้าน
 เลิกใช้แล้วเอามาโยนไว้ให้

อาหารคือเศษกับข้าวที่พวกเขาทิ้งขว้าง น้ำคือน้ำก๊อกที่อยู่ใกล้มือ
 เธอไม่เคยได้ทานขนมกรุบกรอบหรือน้ำอัดลมรสชาดั่งเช่นมุกตาร์ท ลูกสาว
 หัวแก้วหัวแหวนของพวกเขาเลย

รูปร่างของมุกตาร์ทจึงแปรผันตามสิ่งที่ทานเข้าไปคืออ้วน ใบหน้า
 กลมแป้น ดวงตาเรียวเล็ก ขณะที่สารินผอมบางและสูงเพรียว นัยน์ตา
 กลมโตสุกสกาารวกับนัยน์ตากวาง ยิ่งโตก็ยิ่งกลายเป็นสาวงาม มุกตาร์ท
 จึงไม่ยอมให้เธอติดรถออกไปข้างนอกด้วย เพราะเธอมักกลายเป็น
 ตัวเปรียบเทียบให้มุกตาร์ทดูแย่กว่าเสมอ

ความริษยาทำให้มุกตาร์ทหาเรื่องกลั่นแกล้งแทบไม่เว้นวัน สาริน
 ชอบอ่านหนังสือ เพราะมันเป็นหนทางเดียวที่จะหลุดพ้นจากความเป็นทาส
 ทว่าหากมุกตาร์ทหรือรานีเห็นว่าเธออ่านหนังสือก็จะถูกจับไปเขียนดี
 ด้วยข้อหาขี้เกียจสันหลังยาว ไม่รู้จักหิบบั้บการงานในบ้าน ทั้งที่
 ความจริงแล้วพวกเขาไม่ยอมให้เธอฉลาดกว่าลูกสาวที่วันๆ ถนัดแต่
 เสริมสวยและปรายตาให้ท่าแขกที่มาพักโรงแรมของครอบครัว

รานีเป็นทายาทเจ้าของที่ดินทำเลทองหลายผืนในเมืองลुकเนา เธอขาย
 ที่ดินเหล่านั้นเพื่อนำเงินไปฝากธนาคาร และใช้มันเปิดร้านอาหารกับโรงแรม
 ไกล์โบสถ์พราหมณ์ ถึงจะคิดราคาแพงกว่าโรงแรมเจ้าอื่น แต่คนที่เดินทาง

มาด้วยศรัทธาก็พร้อมจ่าย

หากจะกล่าวว่าเป็นบาปของมุกตาร์คือริษยา ของรानीคือความโลภ
บาปของอรุณก็คงหนีไม่พ้นราคา

แววตาที่อรุณมองสารินเริ่มเปลี่ยนไปเมื่อเธออายุย่างเข้าสิบสี่
จากเด็กผู้หญิงวัยแปดขวบกลายเป็นเด็กสาววัยแรกผลิ กระตุ้นความกำหนัด
ของไอ้เฒ่าตัณหากลับให้ลูกโซน

ยามใดที่เธอผลอไผลไม่ระวังเนื้อระวังตัว มันจะแสรังและเนื้อต้องตัว
ทำเหมือนเป็นเรื่องบังเอิญ แต่หลังๆ มันจะลอบเข้ามาทอด สร้างความ
ขนพองสยองเกล้าจนเธออยากอาเจียน เวลานอนก็นอนหลับไม่เต็มตา
ต้องสะดุ้งทุกคืน กลัวว่ามันจะแอบเข้ามาข่มขืน

แล้วความหวาดกลัวนั้นก็เกิดขึ้นในคืนหนึ่งหลังจากรानीและมุกตาร์
ไปทำธุระที่เมืองอื่น เหลือเพียงเธอกับมันและแม่บ้านวัยกลางคน กลางดึก
คืนนั้นมันไขกุญแจเข้ามาปลุกปล้ำเธอโดยมีแม่บ้านรู้เห็นเป็นใจ คืนนั้น
สารินคิดเพียงว่ายอมตายแต่จะไม่ยอมเสียตัวให้อี้อัปรียหน้าตัวเมียเด็ดขาด

ในความสะลึมสะลือนั้นมันคร่อมเหนือตัวเธอ รีบร้อนควักอาวุธ
ประจำกายขึ้นมาหมายจะทำลายวัยสาวของเธอ ยังดีที่สารินอยู่ในห้อง
เก็บของ จึงควานมือสะเปะสะปะคว้าขวดซีอิ๊วใกล้มือกระแทกศีรษะจนมัน
ลงไปนอนสลบเหมือด เธอรีบไปเรียกแม่บ้านผู้นั้นให้พาพ่อเลี้ยงไป
โรงพยาบาล

เปล่า! สารินไม่ได้มีเมตตาหวังให้มันรอดตาย เธอต้องการประจาน
ความชั่วช้าของมันต่างหาก

ทันทีที่ถึงโรงพยาบาลแม่บ้านผู้นั้นก็มัวสวเลาะวนกับการทำประวัติ
คนไข้ พุดคุยกับแพทย์ ส่วนเธอก็แสรังนั่งเนื้อตัวสั่นให้อยู่ในรัศมีที่พยาบาล
ห้องฉุกเฉินมองเห็นได้ พอพยาบาลเข้ามาทัก สารินก็แสรังทำที่เป็น
หวาดกลัวตัวสั่นเทา ร้องไห้โฮ

'หนูกลัวแล้ว หนูกลัว อย่าทำอะไรหนูเลย'

'ไม่ต้องกลัวจะ หนูปลอดภัยแล้ว คุณพ่อถึงมือคุณหมอล้วนแล้วนะจะสบายใจได้'

'หนูไม่ได้ตั้งใจ ถ้าแม่รู้แม่เขียนหนูเหมือนทุกครั้งแน่' พยาบาลคนนั้นหน้าเลือด พลังกวีมือเรียกพยาบาลอีกคนให้เข้ามาช่วยฟังชะตากรรมแสนโหดร้าย

'มีอะไรก็ค่อยๆ พูดค่อยๆ จา ไม่มีใครทำอะไรหนูได้หรอกนะ'

สารินแสร์ร้องไห้สะอึกสะอื้น ทอดจังหวะเรียกคนให้มาขมุงเยอะขึ้น 'พ่อ... พ่อจะทำร้ายหนู พ่อควักไอนั้นขึ้นมาจะใส่เข้ามาในตัวหนู หนูกลัว หนูห้ามพ่อแล้ว แต่พ่อไม่ฟัง พ่อบอกว่าหนูเป็นทาสของพ่อ พ่อสั่งให้ทำอะไรก็ต้องทำ ลูกบ้านไหนก็ยอมพ่อตัวเองแบบนี้ทั้งนั้น'

เหล่าพยาบาลและบรรดาญาติคนไข้ในห้องฉุกเฉินล้วนนั่งตะลึงงัน เพราะถ้อยคำอัปยศัญญ์ไรพวกนี้มิแต่ในสารบัญของคนสารเลวเท่านั้น แน่แน่นอนว่าไม่มีใครคิดว่าเด็กที่ยังไม่โตเต็มวัยจะโกหก พวกเขาพิพากษาอรุณซึ่งนอนสลบอยู่ด้วยสายตาหม่นหมาม

'เจียบเตี้ยนี่นะ!' เสียงนั้นดังมาจากแม่บ้านวัยกลางคน

สารินรีบกำหน้า บีบมือตนเองบนตักแน่น ทำที่เป็นหวาดกลัว นั้นยิ่งทำให้เหล่าคนมุงล้อมเชื่อว่าสารินถูกอรุณลวงละเมิดทางเพศ และครอบครัวนี้ก็ไม่ได้ใจบุญตามที่สร้างภาพไว้แม่แต่น้อย

ดาบนั้นคืนสนอง!

สารินไม่ได้ใส่ร้ายสักหน่อย แค่ช่วยเร่งให้บาปกรรมออกดอกออกผลเร็วขึ้นก็เท่านั้น

หลักฐานที่อรุณนอนหยอดน้ำข้าวต้มในโรงพยาบาลคือพยานประจักษ์ ความเลวของมันโดยที่สารินไม่ต้องออกแรงให้เหนือย หลังจากวันนั้นรานาก็ย้ายเธอออกจากบ้านโสมม ไปนอนร่วมกับคนงานที่ร้านอาหารในตัวเมือง

ลुकนำพร้อมกัปปรามาส

'ฉันอยากรู้กันว่าแกจะรอดมือคนงานพวกนี้ไหม เผลอๆ คี้นี้คงไม่พ้นถูกพวกมันรุมโทรม'

'คุณแม่!' สารินร้องเรียกด้วยความตกใจ หันไปมองเหล่าชายฉกรรจ์ หนวดเคราเพิ่มด้วยสีหน้าห้วนกลัว 'คุณแม่อย่าทิ้งหนู หนูกลัวแล้วค่ะ'

'กลัวแล้วแกทำร้ายพ่อแกทำไม'

'แต่...พ่อจะข่มขืนหนูนะคะคุณแม่'

'ยอมๆ ไปเสียก็สิ้นเรื่อง แกใช้ลูกสาวเขาที่ไหน เขายอมเลี้ยงดูแก ให้เติบโตใหญ่ก็ดีแค่นั้นแล้ว ตอบแทนบุญคุณแค่นี้ทำจะเป็นจะตาย ฉันรู้ว่าแกคอยยั่วหัวฉันออกบ่อย ฉันเห็นแกร่านตีนก้เลยสงเคราะห์ให้ อรุณคงเลี้ยงดูให้แกพออยู่ได้ ฉันใจดีแค่นั้น ยังไม่ชอบคุณอีก'

สารินอ้าปากค้างด้วยความตกใจ ภาวรู้เห็นเป็นใจผลักเธอตกนรกทั้งเป็น มีแต่พวกจิตใจดำทำรามเท่านั้นแหละที่คิดเรื่องสกปรกโสภมแบบนี้ได้

'ใช่สิ ฉันมันคนทำบุญไม่ขึ้น หัวงให้แกได้ชีวิต แต่แกกลับก่อเรื่องทำร้ายหัวฉัน แล้วยังใส่ความฉันกับอรุณอีก ในเมื่อแกไม่รักดีก็ย้ายมาอยู่ที่นี่ให้พวกมันรุมโทรมก็แล้วกัน'

ตอนนั้นสารินรู้สึกเหมือนถูกตีด้วยไม้หน้าสามแรงๆ จนเนื้อตัวเย็นเฉียบไปหมด คำว่า 'กตัญญู' ที่เคยคำคมมาตลอดหลายปีมลายหายไป เหลือแต่ความคับแค้นใจที่ลุกโชนขึ้นขึ้นมาแทน

ตอนอยู่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าสารินยังไม่รู้สึก่วชีวิตบัดซบเช่นนี้เลย แต่ทำอย่างไรได้ เธอเซ็ดหน้าออกจากที่นั่นมาแล้ว ก็จะไม่มียกนลินน้ำลายตัวเองกลับไปให้ใครสมน้ำหน้าเด็ดขาด

นับจากนี้สารินจะกำหนดชะตาชีวิตของตนเอง บอกลาเทพเทวา พระสงฆ์องค์เจ้าทั้งหลายที่เคยอ่อนวอน ต่อแต่นี้สารินจะมีตัวเองเป็นศาสดาเท่านั้น

บทที่ 2

บ้านเรือนส่วนใหญ่สองข้างทางซานเมืองลुकน่ายังคงเป็นบ้านชั้นเดียว ทำด้วยดินเหนียว ชาวบ้านจะปั้นขี้วัวเป็นก้อนกลมแปะไว้ตามผนังบ้าน ด้านนอกเพื่อกันความร้อน ทว่าพอรถเลี้ยวเข้าสู่ตัวเมืองลुकน่า สภาพบ้านเรือน ทรวดโทรมก็เริ่มเปลี่ยนเป็นอาคารพาณิชย์และบ้านก่ออิฐสี่สันสดใส ประดับประดาด้วยดอกดาวเรืองตามประตูบ้านเพื่อบูชาเทพที่ตนเคารพนับถือ

สารินเหลือบมองหลอดไฟดวงเล็กดวงน้อยที่ห้อยระย้าตามเสาไฟ สองข้างทาง สลับกับธงทิวปลิวไสว และป้ายโปสเตอร์ระบุถึงงานแต่งงาน ของลูกสาวเศรษฐีใหญ่ประจำเมือง

สารินปรายตามองชื่อเจ้าป่าวบนป้ายโปสเตอร์ก่อนเปรยเสียงเรียบ

"แกรู้จักเจ้าป่าวรีเปล่ามีร่า"

มีร่าลอยหน้าลอยตายิ้มๆ "ลูกข้าพาประจำของฉันเลยละ"

"เขาเป็นใคร"

"ก็ญาติห่างๆ ของยายมุกตาร์นั่นแหละ หมอนี้ลูกแหงจะตาย พ่อแม่สั่งให้ทำอะไรก็ทำ เรื่องแต่งงานก็คงไม่พันผูกพ่อแม่บังคับ"

"แล้วทำไมแม่เลี้ยงฉันถึงยอมให้แต่งงานด้วย ปกติรานี้หวงลูกสาวจะตาย"

"คนเขาเม้าท์กันว่ายายมุกตาร์ท้อง แก่ก็รู้ว่าพี่สาวแกเป็นยังไง ใครจะไปรู้ว่านางท้องกับใคร ลูกค้าฉันเคยมาบ่นว่านางไปหาถึงบ้านแล้ว บอกว่าท้องจะให้รับเป็นพ่อ แต่พวกนั้นมันลั่นอย่างกับปลาไหล ไม่มีใครยอมรับสักคน นางก็เลยต้องคว่าญาตินางมาแต่งด้วยนะสิ ไม่รู้ใช้เงินปิดปากไปเท่าไร"

สารินกระตุกยิ้ม เวิร์กกรรมที่พวกมันเคยทำกับเธอ ในที่สุดก็ย้อนกลับมาสู่ลูกสาวหัวแก้วหัวแหวน แล้วจะไม่ให้เธอรีบเข้าไปแสดงความยินดีกับพี่สาวสุดที่รักได้อย่างไร

หลังจากมีรำพาเธอไปทานอาหารเช้าที่ร้านเจ้าประจำแล้ว ปารีก็ขับรถมาส่งเธอยังจุดหมาย ปารีไม่ได้ส่งที่หน้าบ้านหลังใหญ่แต่เสียบรรดเข้าข้างทาง เยื้องกับบ้านหลังงามเพียงนิดเดียว มีรำก็หันมาพลงยื่นมือถือให้

"มีอะไรก็โทรหาฉันหรือปารีก็ได้ ฉันเมมเบอร์ไว้ให้แล้ว"

"ขอบใจมาก"

"จะให้พวกฉันรอไหม เผื่อคนพวกนั้นไม่ยอมให้แกอยู่"

สารินส่ายหน้ายิ้มๆ "ไม่ต้องหรอก พวกเขายอมให้ฉันอยู่ด้วยแน่"

สารินลงจากรถ เดินตัดถนนข้ามไปหยุดยืนหน้าประตูรั้วเหล็กซึ่งเปิดกว้างต้อนรับแขกผู้มาเยือน ตรงกลางประตูทางเข้าประดับด้วยม่านดอกดาวเรืองสีเหลืองระยงระยางทั้งซ้ายขวา

คงเพราะพุ่มเป็นประเทศเล็กๆ ติดทะเลและเป็นเส้นทางสัญจรของเรือสินค้าในอดีตจึงได้รับอิทธิพลด้านศิลปะและวัฒนธรรมจากหลากหลายดินแดน ผสมผสานกับความเชื่อดั้งเดิมจนกลายเป็นแบบฉบับของพุ่ม

ที่จริงพุ่มค่อนข้างเปิดกว้างทางด้านศาสนา ใครใคร่นับถือศาสนาอะไรก็ตามแต่ใจปรารถนา ไม่ค่อยมีความขัดแย้งในเรื่องนี้นัก แต่ถ้าถามว่าวัฒนธรรมและดนตรีใกล้เคียงกับประเทศไหนที่สุดก็เห็นจะต้องเป็นอินเดีย

ดังจะเห็นได้จากเครื่องแต่งกายของสตรีที่เป็นชุดสำหรับ และซัลวาร์ กูรตา ซึ่งเป็นชุดที่ประกอบด้วยเสื้อตัวยาวคลุมเข้ากับกางเกงทรงหลวม ช่วงบนกว้างแต่ช่วงล่างลู่ลงมารัดข้อเท้า

สารินมองเข้าไปด้านในก็พบคนงานจำนวนมากกำลังเดินขวิ๊กไขว่ เตรียมงาน หลายคนหยุดยืนมองแขกผู้มาใหม่ด้วยสีหน้าสนใจใคร่รู้ เพราะ สารินค่อนข้างแตกต่างจากสาวลูกน้ำพอสมควร ผิวของเธอค่อนข้างขาว รูปร่างสูงเพรียวบาง ผิดแผกจากสาวลูกน้ำที่ส่วนใหญ่โครงร่างใหญ่และมีผิวสีน้ำผึ้ง

หลังจากก้าวผ่านประตูเข้าไปหยุดยืนกลางลานบ้านซึ่งเปิดเพดานโล่ง เพื่อรับแสง เสียงแหลมก็ดังขึ้นเรียกความสนใจของผู้คนในงาน

"น้องสาริน!"

"คุณแม่!"

สารินคลี่ยิ้ม สาวเท้าเข้าไปหาหญิงวัยกลางคนผู้ชักสีหน้าถมึงทิ้งพลง ก้มลงแตะเท้าอีกฝ่ายด้วยกิริยานอบน้อม ก่อนนำมือนั้นขึ้นมาจรดหน้าผาก ตนเองตามธรรมเนียมการเคารพผู้ใหญ่ของพหุริม ทว่าอีกฝ่ายกลับชักเท้า ถอยหนี

"แกออกจากคุกตั้งแต่เมื่อไร"

สารินรู้ว่ารานีจิตใจประกาศให้รู้ว่าเธอเคยติดคุก แต่เรื่องแค่นี้ทำอะไร สารินไม่ได้ รานีเล่นผิดคนแล้ว

"เพิ่งออกมาเมื่อเช้าคะคุณแม่"

"แล้วแกเสนอหน้ากลับมาที่นี่ทำไม"

"พี่มุกดาร์แต่งงานทั้งที สารินเป็นน้องสาวก็ต้องมาร่วมงานอยู่แล้วนี่คะ"

"ฉันมีลูกสาวแค่คนเดียว"

"คุณแม่ลืมลูกสาวคนนี้ แต่คงไม่ลืมบาปกรรมที่คุณแม่เคยทำ กับหนูหรือไม่ใช่ไหมคะ"

"แกพูดอะไรของแก" ธานีกระแทกเสียง ทำที่จะยกมือเรียกคนรับใช้ให้มาไล่เธอออกไป แต่สารินรู้สันดานผู้หญิงคนนี้ดีจึงก้าวเข้าไปกระซิบข้างหูด้วยน้ำเสียงเรียบเย็น

"ใจเย็นสิคะคุณแม่ เพิ่งเจอหน้าก็จะไล่กันแล้ว หนูยังไม่ได้เล่าเรื่องซู้ของคุณแม่ให้ฟังเลยนะคะ"

"กะ...แกพูดบ้าอะไร"

"อย่าตีหน้าชื่อสิคะคุณแม่ ชายซู้ที่คุณแม่คบหาอยู่หลายปีก่อนจะจ้างคนอุ้มฆ่าหมอนั้น แล้วใส่ร้ายภรรยาของเขาว่าเป็นคนฆ่า คุณแม่ลืมแล้วหรือคะ"

ยิ่งเห็นใบหน้าของธานีเผือดสี สารินก็ยิ่งเชื่อว่าข้อมูลที่นักโทษหญิงผู้นั้นและข้อมูลที่ปารีกับมีราสีบมาเพิ่มเติมเป็นเรื่องจริง

"แกคิดจะซู่ฉันหรือ"

"หนูจะกล้าซู่คุณแม่ได้ยังไงล่ะคะ บุญคุณของคุณแม่ล้นฟ้า หนูนับวันรอดตอบแทนบุญคุณของคุณแม่จนตัวสิ้นเลยนะคะ"

"แกต้องการอะไร เพิ่งออกจากคุกอย่างแคงไม่พ่นอยากได้เงินล่ะสิ"

"หนูบอกแล้วไงคะว่าหนูอยากตอบแทนบุญคุณของคุณแม่กับคุณพ่อให้สาสมเสียก่อน หนูถึงจะนอนตายตาหลับ"

"อีสาริน!"

"เบาๆ สิคะคุณแม่ เกิดเหตุตกใจหลุดปากเรื่องชายซู้ของคุณแม่ขึ้นมา คุณแม่จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนล่ะคะ ยิ่งวันนี้เป็นวันหมั้นของพี่มุขตาริด้วย ชายซู้หน้าแยะนะคะคุณแม่"

"อี...อี...นั่งงูพิช นังลูกอกตัญญู!" ธานีถลึงตา เท้าเอวชี้หน้าราวกับตัวร้ายในละครน้ำเน่า

"ถ้าหนูอกตัญญู หนูจะรีบกลับมาตอบแทนบุญคุณคุณแม่กับพี่มุขตาริหรือคะ"

"แกคิดจะทำอะไร"

"หนูก็แค่มาร่วมยินดีกับพี่มุกตาร์ท แล้วก็กลับมาดูแลคุณแม่กับคุณพ่อ ให้สมกับเป็นครอบครัวตัวอย่างประจำเมืองลุดน่านี่ล่ะคะ"

"แกคิดว่าฉันเชื่อที่แกพูดจริง ไส้หัวไปจากบ้านนี้ซะ ฉันไม่มีวันยอมเลี้ยงงูพิษไว้ในบ้านอีกหรอก"

"ตกลงคุณแม่จะเอาแบบนี้ใช่ไหมคะ"

"กะ...แกจะทำอะไร"

สารินกริตยิ้มหวาน กุมมือผู้เป็นแม่เลี้ยงขึ้นมาบีบเบาๆ "หนูอยู่แค่เพียงไม่นาน ได้ที่ใหม่แล้วหนูก็จะไป แต่ถ้าคุณแม่ยังรั้งไม่เข้าเรื่องอะไรๆ ที่คุณแม่พยายามปิดไว้ก็เห็นจะปิดไม่มิดหรอกนะคะ"

"แกคิดจะพูดอะไรอีก"

"คุณแม่จะให้หนูสาธยายให้ผู้คนในงานฟังเธอคะ" สารินเหลือบมองผู้คนในงานที่ต่างเมียงมองด้วยความใคร่รู้ "คุณแม่อยากให้หนูพูดเรื่องไหนก่อนดีคะ เรื่องชายชู้ของคุณแม่ เรื่องคุณพ่อหลอกคุณแม่ว่าพี่แม่บ้านเป็นญาติ ทั้งที่เป็นเมียเก็บของคุณพ่อ หรือว่าจะเอาเรื่องที่พี่มุกตาร์ทท้องไม่มีพ่อดีคะคุณแม่"

"แก...นี่...นั่งงูพิษ...ฉันไม่น่าหลงเก็บแกมาเลี้ยงเลย" พอเห็นรานีขบเขี้ยวเคี้ยวฟันจนเป็นที่พอใจแล้ว สารินก็ชักเข้าประเด็นทันที

"เอาล่ะคะ ไหนๆ หนูก็กลับมาแล้ว เรื่องงานแต่งงานของพี่มุกตาร์ทคุณแม่สบายใจได้ค่ะ พี่มุกตาร์ทได้แต่งงานมีสามีสมใจคุณแม่แน่นอน"

รานีหรีตตามองลูกเลี้ยงอย่างหวาดระแวง มันเคยร้ายกาจอย่างไร ออกจากคุกกลับยิ่งร้ายกาจกว่าเดิม รานีส่งมันเข้าคุก มีหรือมันจะไม่รอวันเอาคืน ที่จริงรานีอยากขับไล่มันไปให้พ้นตา แต่อีกใจก็ค้านว่าเก็บศัตรูไว้ใกล้ตัวดีกว่า หากมันแค้นก็จะได้ตีให้ตายไปเลย ไม่ใช่ปล่อยให้มันล้างแค้นแล้วหายเข้ากลีบเมฆไปเฉยๆ

"ถ้าแกอยากอยู่บ้านนี้ก็ได้อ่ะ แต่บอกไว้ก่อนนะว่าจะมาอยู่เฉยๆ ไม่ได้
ฉันสั่งให้ทำอะไรก็ต้องทำ"

"คะคุณแม่ หนูจะบัตกवादเซ็ดฎูให้เกลี้ยง เหมือนไม่เคยมีอะไรวางอยู่
เลยคะคุณแม่!"

สิ่งแรกที่สารินได้รับมอบหมายจากแม่เลี้ยงหลังได้รับอนุญาตให้อยู่
ที่บ้านนี้ก็ต่ออย่างสะเออะโผล่หน้ามาร่วมงานหมั้นเด็ดขาด ไม่นั่นใจว่า
เพราะรานี้อับอายที่ต้องรับคนซึ่คุกเข้าบ้าน หรือเพราะไม่อยากให้ว่าที่สามี
ของมุกตาร์เห็นใบหน้าสวยหวานที่เคยสะกดหัวใจหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่
มานักต่อนักกันแน่

ที่จริงสารินก็ไม่คิดยินดีให้คนพรรคนี้ขึ้นสวรรค์อยู่แล้ว เธอหมายมั่น
จะกระชากพวกมันลงนรกมากกว่า เพียงแต่ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาออกแรง
ปล่อยให้พวกมันเสวยสุขกันให้เต็มที ถึงเวลาเมื่อไรพวกมันจะไม่มีแม่แต่
เวลาร้องขอความเห็นใจ

ด้วยความที่ยังเชื่อว่าว่าที่สามีของมุกตาร์และครอบครัวยังเดินทาง
มาไม่ถึง สารินจึงทำความสะอาดบัตกवादเซ็ดฎูบ้านสี่ขวานขนาดสามชั้น
ของแม่เลี้ยง โดยมีสายตาเห็นกระหายของไอ้เฒ่าวิปริตคอยติดตาม

"เปลี่ยนไปเยอะนะสาริน"

"แต่คุณพ่อไม่เปลี่ยนเลยนะคะ เคยเลยยังงั้น...ก็ยังไม่เคยอยู่อย่างนั้น!"

"ฉันทักแกตั้ง แกก็ยังไม่วายหาเรื่อง อยากให้แม่แกฟาดด้วยไม้เรียว
รีใจ"

ทว่าคำขู่ของอรุณทำอะไรคนที่เคยผ่านความทุกข์ยากในคุก
ไม่ได้หรอก สารินจึงแค้นยืมหยัน

"คุณพ่อคิดว่าคุณแม่จะทำอะไรหนูได้หรือคะ"

"อีสาริน!"

"อย่าเพิ่งโกรธสิคะคุณพ่อ เกิดหัวใจวายตายขึ้นมา บรรดาเด็กสาวที่
คุณพ่อเคยก่อกรรมทำเข็ญไว้จะพากันโล่งอกที่ไอ้เต๋มาจัญไรตายเสียได้นะคะ"

"ฮึฮึฮึ... มึงกล้าด่ากูอะ"

"หนูว่าหนูก็ได้ไอ้จัญไรอะคะ แต่นี่ก็น่าจะเดาได้ว่าตา เป็นถึง
ครูใหญ่... ไม่น่าโง่เลยนะคะ!"

"ฮึฮึฮึ... นอกจากมึงไม่สำนึกบุญคุณแล้ว มึงยังกล้าใส่ร้ายกูอีกอะ"

สารินปรายตามองอีกฝ่ายอย่างดูแคลน "คุณพ่ออยากให้หนูสาริน
ว่าคุณพ่อทำอะไรลงไปบ้างจ้ะหรือคะ หนูกลัวแต่ว่าวันนี้จะบรรยาย
ความเลวของคุณพ่อไม่หมดนะสิคะ"

อรุณกัดฟันกรอด เจ็บมือขึ้นเตรียมพาด แต่สารินกลับเซิดหน้าสู้อย่าง
ทำทนาย

"ลองตบหนูสิคะ แล้วคุณพ่อจะได้รู้จักหนูดีขึ้นอีกเยอะเลยละคะ"

"มึงจะทำอะไร!"

"บอกตอนนี้ก็ไม่สนูกสิคะคุณพ่อ"

อรุณยืนยักเย้ายักยัน ชนกัดหลังทำให้ตนหัววิติก วันนี้เป็นวันมงคล
ของลูกสาว เขาไม่ควรเสี่ยง

"วันนี้จะให้ชีวิตมึง จบงานนี้ กูจะล่อมึงให้ร้องไม่ออกเลย คอยดู!"

สารินแสรั้งยกมือทาบอกด้วยความตกใจ "หยาบคายจังเลยคะคุณพ่อ
ขึ้นใครได้ยิวว่าครูใหญ่โรงเรียนตั้งประจำลูกน่าสันดานต่ำช้า ผู้ปกครอง
ที่ไหนจะอยากส่งลูกสาวมาเรียนละคะ"

"กูหยาบคายเฉพาะกับผู้หญิงแพศยาอย่างมึงเท่านั้นแหละ ทำเป็น
วางท่าผู้ดี ตะนัดตะหนอยไม่ได้ ที่แท้ก็รำนอนกับผู้ชายไปทั่ว พวก
คนงานที่ร้านเสรีมึงไปก็คนแล้วละ ถ้าเสียนักทำไม่บอก กูจะได้
สงเคราะห์ให้"

คำพูดหยาบโลนของพ่อเลี้ยงทำให้สารินรู้สึกหดหู่และสังเวชใจ

ไม่คิดเลยว่าตนจะโชคดีรอดพ้นเงื้อมมือคนจัญไรมาได้ สงสารก็แต่เด็กสาว
ที่เคยถูกผู้ชายหน้าเนื่อใจเสื่อผู้นี้ล่อลวง คงยิ่งกว่าตกรรททั้งเป็น
"ผู้หญิงแพศยาที่ว่า...คุณพ่อพูดถึงหนูหรือพี่มุกตาร์ทันแน่คะ"
อรุณหน้าแดงก่ำด้วยรู้เต็มอกว่าอะไรเป็นอะไร
"มึงใส่หัวไปให้พ้นหน้ากูเลยถ้าไม่ยกโดนตีน ไป!"
สารินยกไหล่ เดินผ่านไปด้วยสีหน้ากวนๆ
แต่เริ่มต้นก็เดินเป็นเจ้าเข้าขนาดนี้ ถ้าเธอลงมือเมื่อไร พวกมัน
ไม่เอกแตกตายกันเลยรีใจ!

รานี้สิ่งเด็ดขาดว่าช่วงงานหมั้นห้ามสารินลงมาข้างล่างเด็ดขาด
สารินก็เชื่อฟังแต่โดยดีจึงหมดเวลากับการเข้าห้องโน้นออกห้องนี้อย่าง
ไม่รีบร้อน ไม่ใช่เพราะทำความสะอาดหรอก แต่กำลังหาอะไร 'เด็ดๆ'
มาป่วนคนพวกนี้เล่นเท่านั้น

ด้วยความที่รู้จักพ่อเลี้ยงแม่เลี้ยงมานาน สารินจึงรู้ดีที่ลึกหนาบาง
ว่าทั้งสองชอบไม่ชอบอะไรและช้อนอะไร 'เด็ดๆ' ไว้ตรงไหนบ้าง โดยเฉพาะ
แม่เลี้ยงของเธอ

ปกติรานี้มักขลุกอยู่ในห้องพระเป็นเวลานาน ไม่ใช่เพราะมีศรัทธา
ต่อองค์เทพจนไม่อยากให้ใครมาขัดขวางการสวดมนต์หรอก แต่เพราะรานี้
ต้องการตรวจเช็คขุมสมบัติซึ่งซ่อนอยู่ใต้แท่นบูชาต่างหาก

สารินรู้ความลับนี้โดยบังเอิญก่อนเข้าคุกจึงนับวันรอกทวงบัญชีแค่น
แล้วจะมีอะไรล้างแค้นคนตระหนี่ถี่เหนียวได้ดีกว่าเรื่องเงินทองเล่า

ในห้องสี่เหลี่ยมขนาดกลางมีแท่นบูชาขนาดใหญ่ตั้งอยู่ด้านในสุดทาง
ขวามือ รอบด้านวางตู้หนังสือ อุปกรณ์บูชา เบาะสำหรับรองนั่ง และ
กล่องวงจรถัดสามตัวซึ่งเล็งไปทางแท่นบูชาทั้งสามตัว ตอกย้ำว่าขุมสมบัติ
มหาศาลซ่อนอยู่ใต้เทวรูปซึ่งมีผ้าคลุมสีแดงคลุมทับอยู่อีกหนึ่งชั้น

เพราะรู้นิสัยดีว่ารานีเป็นคนเค็ม กล้องวงจรปิดที่ใช้อยู่เป็นประจำจึงไม่ใช่กล้องที่สามารถเชื่อมสัญญาณส่งตรงเข้ามือถือตามสมัยนิยม แต่เป็นกล้องรุ่นดีคาบรพท์ที่เดินสายเชื่อมต่อกับทีวี จะเปิดข้อมูลแต่ละทีก็ยุ่งยาก ข้อสำคัญคือไม่เคยมีใครสนใจจะเปิดด้วยซ้ำ

สารินวางถ้ำน้ำซึ่งมีน้ำขุ่นคลั้กจากการทำความสะอาดบ่อนพื้นหินขัด ฟิงไม้ถูพื้นไว้ข้างประตู ก่อนเดินไปหยุดอยู่หน้าแท่นบูชา เธอหยิบเทวรูปพระแม่อุมาวางบนพื้นโดยไม่เกรงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์แต่อย่างใด เพราะเชื่อลึกๆ ว่าเทพเทวาที่ดีไม่มีทางสิงสถิตอยู่กับคนจิตใจอับริย์พวกนี้หรอก

หีบไม้ทรงสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ที่สามารถบรรจุหญิงสาวรูปร่างเพรียวบางได้หนึ่งคนปรากฏขึ้นเมื่อตึงผ้าคลุมสีแดงออก มีแม่กัญแจล็อกแน่นหนาถึงสองชั้น แต่เรื่องนี้ไม่ใช่ปัญหาเพราะเพื่อนร่วมห้องซังเคยสอนสารินสะเตาะกัญแจมาแล้ว ไม่ว่าจะรูกัญแจแบบไหนหญิงวัยกลางคนผู้นั้นก็สามารถสะเตาะได้โดยง่าย

'เหลืออีกแค่สองอาทิตย์จะหนีทำไม เราละจะหนีไหม ป้าจะสอนให้อดีตซังทำกัญแจมือเปรยยิ้มๆ

'ไม่หนีคะ หนูไม่ได้ทำผิด'

หญิงวัยกลางคนหัวเราะเบาๆ มองเธอด้วยสายตาของคนที่ผ่านมาโลกมานาน

'มีใครในนี้บ้างยอมรับว่าทำผิด ถูกใส่ร้ายกันทั้งนั้น เอาเถอะ ไหนๆก็ติดคุกแล้ว เอาเป็นว่าป้าจะสอนวิชาให้ ออกจากคุกได้เมื่อไรเอ็งจะเอาไปใช้แก้แค้นคนที่ใส่ร้ายเอ็งก็ยังไม่สาย'

สารินดึงกีบดำที่เสียบผมออกหนึ่งตัว ข้างมันออกจนเกือบเป็นเส้นตรงก่อนแยงเข้าไปในรูกัญแจ ขยับตามจิ้งหვეที่อดีตเพื่อนร่วมห้องซังสอนอยู่ครู่หนึ่ง แม่กัญแจก็หลุดออกอย่างง่ายดาย เธอเปิดหีบออกก็พบธนบัตร

หนึ่งร้อยดอลลาร์สหรัฐปีกใหญ่เรียงอย่างเป็นระเบียบทางซ้ายมือ ขณะที่ด้านขวาเป็นทองแท่งและทองรูปพรรณทองพะเนินเทินที่ส่องแสงอร่ามจับตา

เพื่อไม่ให้เป็นการเสียหน้าใจที่แม่เลี้ยงอุตสำหรับเก็บหอมรอมริบสมบัติเหล่านี้ไว้ใช้กับสามีมอมลวงโลก สารินก็จะช่วยใช้สมบัติเหล่านี้ให้สมกับที่ราณีหามาอย่างเหนื่อยยากก็แล้วกัน หญิงสาวหยิบถุงชิปล็อกออกจากกระเป๋ากางเกง ก่อนยัดเงินดอลลาร์ปีกใหญ่หลายปีกตามด้วยทองแท่งและทองรูปพรรณลงไป พอเต็มแล้วก็เปลี่ยนถุงใหม่ไปเรื่อยๆจนในหีบไม่เหลือทองแม้แต่ก้อนเดียว

สารินมองเงินดอลลาร์สองปีกในหีบปลางแสงระย้ามให้ยืมเกรียม เธอเดินไปเปิดพัดลมดูดอากาศก่อนโยนเงินใส่ถาดเหล็ก จุดไฟเผาเงินก้อนโตกลายเป็นเพียงเศษธุลีไร้ค่า ครั้นจากการเผาลอยออกไปนอกหน้าต่างก็จริง เสียขายที่คนในงานมั่วยุ่งุ่นวายจึงไม่มีใครสังเกตเห็น

เธอรอจนธนบัตรใหม่หมดเกลี้ยงแล้วจึงพรมน้ำดับเปลวไฟจนมอดสนิท ก่อนจะโกยเศษธนบัตรเหล่านั้นเข้าหีบแล้วนำเทวรูปกลับไปวางไว้ดังเดิม

ราณีจะหาว่าสารินเป็นลูกอกตัญญูคงไม่ได้ เพราะเธออุตสำหรับเผาเงินไปให้แม่เลี้ยงล่วงหน้าแล้ว ตายเมื่อไรค่อยตามไปใช้ในนรกก็แล้วกัน!

เกือบสองชั่วโมงกว่าสารินจะผ่องถ่ายเงินออกจากห้องพระไปไว้ในที่ซ่อนจนเรียบร้อย พอได้ยินว่าพิธีหมั้นด้านล่างเสร็จแล้ว แยกหรือเริ่มส่งเสียงกันุ่นวาย สารินจึงเตรียมลงไปโซ้วตัวข้างล่างเสียหน่อย แต่พี่สาวสุดที่รักกลับเดินสวนขึ้นมาพอดี

"ใครใช้ให้แกลสาระแนขึ้นมาบนนี้นั่งสาริน"

"เจอหน้ากันก็ทักทายเสียงหวานเชียว พี่มุ๊กตาร์คังจะคิดถึงสารินมาก"

ใช่ไหมคะ"

"ไม่ต้องตีสองหน้า ฉันรู้ทันแกหรอก แกเข้าไปขโมยอะไรในห้องฉัน บอกมานะ" คงเพราะจุดที่สารินยืนอยู่ห่างจากห้องนอนของมุกตาร์ไม่ไกลนัก อีกฝ่ายจึงกระซอกเสียงหาเรื่อง

"สารินแค่เข้าไปทำความสะอาดตามที่คุณแม่สั่ง พี่มุกตาร์อย่าใส่ความสารินสิคะ"

"สันดานชั่วขโมยอย่างแกมีหรือจะอดใจไหว เพิ่งออกจากคุกมาด้วยคงจะร้อนเงินนำตุลละสิ"

"ถ้าฉันพี่มุกตาร์ก็คั่นตัวสารินเลยคะ" หญิงสาวกางแขนออกเพื่อแสดงความบริสุทธิ์

มุกตาร์ลูบมือไปตามเนื้อตัวก็ไม่พบสิ่งผิดสังเกต พานให้กั๊ดพันกรอดด้วยความเจ็บใจ

"อย่าให้จับได้ล่ะ ฉันจะเด็ดหัวแกออกไปนอนข้างถนน"

สารินยิ้มบางๆ ไม่ได้สะดุ้งสะเทือนกับคำขู่แม่แต่น้อย ขนาดห้องมีดซึ่งมีกลิ่นออกจากระเบิดสภาวะคละคลุ้งเธอก็นอนมาแล้ว ประสาอะไรกับข้างถนนที่มีแค่ฝุ่นควันท่อไอเสีย

"ยิ้มอะไร"

"สารินแค่คิดว่าวันนี้พี่มุกตาร์สวยผิดหูผิดตา ผอมลงด้วยใช่ไหมคะ"

มุกตาร์เป็นคนอ้วนมาตั้งแต่เล็ก แม้พยายามลดความอ้วนอย่างไรก็ไม่เป็นผล ดังนั้นพอได้ฟังคำชมที่ตนปรารถนาจึงเปลือยยิ้มตัวลอยไม่ได้

"ก็ผอมนะสิ ฉันหมดเงินกับคอร์สไต่เอี๊ยะไปตั้งเท่าไรกว่าแขนขาจะเรียวเล็กลงได้ขนาดนี้"

"เอ...แต่ก็แปลกนะคะ แขนขาตุลเล็กลง แต่ทำไมท้องดูนูนๆ เหมือนคนท้องเลยล่ะคะพี่มุกตาร์"

คำถามนั้นทำให้มุกตาร์หน้าแดงกำสลับขีดเผือด "ฉันก็แค่ท้องผูก

แกจะมารู้อะไรดีกว่าหโมละ"

"งั้นก็แล้วไปละ สารินแค่เป็นห่วงพี่มุกตาร์ท พี่รุ่งนี่ก็จะแต่งงานแล้ว กลัวจะไม่สบายชวดงานแต่งงานแต่งงาน พี่มุกตาร์ทคงต้องวิ่งวนหาเจ้าบ่าวคนใหม่ ยากหน่อย"

"อี...อีสาริน...อีปากจกเปรต..."

"อย่าหยาบคายสิพี่มุกตาร์ท วันนีวันมงคล ขึ้นว่าที่สามมิถุนายนเข้า จะตกใจไม่อยากให้แต่งเข้าบ้านนะคะ"

มุกตาร์ทคว้าแขนสารินบีบไว้แน่น กระซอกเสียงห้วน "มึงคิดจะลองดี กับกูใช่ไหมอีสาริน"

"อย่าออกแรงมากสิคะพี่มุกตาร์ท กำลังท้องกำลังไส้ เกิดเด็กหลุดพรวด ออกมา พี่มุกตาร์ทจะหาเจ้าบ่าวคนใหม่ไม่ทันนะคะ"

มุกตาร์ทถลึงตาโต กระตืบเท้าเราๆ ชี้น้ำตาว่าสารินไม่หยุด แต่สาริน กลับเหยียดข้อมือยื่นมือจูงออกโรงอย่างสบายใจก่อนคว้าถังน้ำและไม้ถูพื้น ลงไปข้างล่างตามที่ถูกอีกฝ่ายไล่ส่ง

"คอยดูสิ ฉันต้องเฉดหัวแกออกจากที่นี่ให้ได้"

ในเมื่อเคยส่งน้องงูพิษเข้าคุกครั้งแรกได้ ทำไมมุกตาร์ทจะยึดตะราง ให้มันเป็นครั้งที่สองไม่ได้!

บทที่ 3

"แม่แน่ใจนะว่านังสารินมันอยู่ฝ้าร้าน จะไม่โผล่มาพังงานแต่งหนู" มุกตาร์ทะเง้อคอมองอย่างหวาดระแวงที่หน้างาน ตั้งแต่เจอหน้ามันเมื่อวาน มุกตาร์ทก็ใจคอไม่ดี กลัวมันกลับมาล้างแค้นจึงขอให้แม่ส่งมันไปฝ้าร้านอาหารในระหว่างพิธีแต่งงานซะนี่

"แน่ใจสิ แม่ไล่ให้มันไปฝ้าร้านอาหารตั้งแต่เมื่อวานแล้ว แม่รู้สันดานมันดีก็เลยให้คนที่ร้านฝ้ามันไว้อีกต่อหนึ่ง แกสบายใจได้"

ทว่านางสังหรณ์บางอย่างบอกมุกตาร์ทว่านังงูพิษอาจกลับมาแวงกัดได้

"แม่ให้ยามฝ้าหน้าบ้านไว้ดีๆ ด้วยละ ใครหน้าตาเหมือนนังสารินก็ไล่ไปให้หมดนะแม่"

"เออ แกนี่ย้ำจริงเชียว"

"ไม่รู้แหละ หลังงานแต่งของหนู แม่หาคนกำจัดมันให้พันหูพันตาเลยนะ หนูไม่ไว้ใจมัน"

"รู้แล้วละน่า แค่มันกลับมาฉันทก็อกจะแตกตายอยู่แล้ว หลังงานแก่แล้ว แม่ค่อยจัดการก็ยังไม่สาย"

มุกตาร์ทค่อยยิ้มออกมาได้บ้าง พลังคงผู้เป็นแม่เข้าห้องรับรอง

เพื่อให้ช่างแต่งหน้าเติมเครื่องสำอาง

ทั้งคู่จึงไม่เห็นว่าย่างสาวแปลกหน้าสองคนก้าวเข้ามาในงาน ด้วยเครื่องแต่งกายที่ดูมีราคาแพง รถยนต์หรู และการ์ดเชิญที่มีราคาโหมยมา จากรถของว่าที่เจ้าบ่าวตอนเขาพาเธอออกไปประเริงรักด้วยกันเมื่อคืน ทำให้ฝ่ายรักษาความปลอดภัยซึ่งประจำอยู่ที่ประตูรั้วยอมเปิดทางให้โดยดี

งานแต่งงานจัดอย่างยิ่งใหญ่ ปุพรมสีสันสดใสสลักกับกำแพงดอกไม้ที่ตั้งใจประดับประดาเพื่ออวดฐานะเจ้าของบ้าน ปารีเห็นมีราเดินเข้างานด้วยใบหน้าหงิกงอก็อดแซวไม่ได้

"ทำหน้าที่มันดีจ้ะ หน้อยลิ เนิงานมงคลนะ"

"ก็ดูชุดที่แก็ให้ฉันแต่งสิ นี่มันชุดบ้าอะไร สีก็ทึม แทนที่จะได้ใส่ชุดอวดรูปร่าง" มีร่ากรีดนิ้วจับชุดกระโปรงสีเทายาวกรอมเท้าอย่างไม่สบอารมณ์ "ไหนจะแวนตาหนาเตอะกับผมฟูฟ่องนี่อีก หมดสวยกันพอดี"

"ขึ้นปล่อยแก็แต่งตัวเซ็กซี่ แต่งหน้าทำผมเหมือนเดิม บรรดาลูกค้าขาประจำคงได้วิ่งมาหาหาชีวิตนะสิ"

"ก็คนมันสวยช่วยไม่ได้นี่ยะ" มีร่าเซ็ดหน้าอย่างอารมณ์ดีขึ้นมาหน่อย

"ฉันถึงให้แก็แต่งแบบนี้ อย่าลืมนะว่าเราทำงานนี้เพราะใคร"

"รู้แล้วละน่า ถ้าไม่ใช่เพราะเพื่อน ฉันไม่แต่งชุดบ้าๆ นี่หรือ"

ปารีส่ายหน้าระอาพลางกดโทรศัพท์หาสาริน เพียงแค่อึดใจอีกฝ่ายก็ส่งเสียงสดใสกลับมา

"ถึงงานแล้วหรือปารี มีอะไรขลุกขลักไหม"

"เรียบริ้อย ต้องขอบคุณยายมีร่า มันยอมปลอมตัวเสียจำแทบไม่ได้"

มีร่าได้ยินเข้าก็รีบคว้าโทรศัพท์ไปคุยแทน "จบงานนี้แก็ต้องพาฉันไปเลี้ยงฉลองใบนะ ปารีมันให้ฉันใส่ชุดบ้าอะไรก็ไม่ว่า ไม่ได้เรื่องเลย"

ปลายสายหัวเราะร่วน รับปากว่าจะป็นเจ้าภาพอาหารมื้ออร่อยอย่างแน่นอน หลังวางสายมีร่าก็เหลียวมองแขกในงานด้วยสีหน้าวิตก

"แกแน่ใจใช่ไหมปารีว่าหมอนั้นจะมานั่งงั้น"

"แน่สิ เต็มกันไว้แล้ว ไม่พลาดหรอกน่า"

มีร่าถอนหายใจโล่งอก แยกหรือในงานวันนี้ล้วนเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ในเมืองลुकน่า อยากรู้เหมือนกันว่าแม่เลี้ยงของสารินจะทำหน้าอย่างไรเมื่อเจอละครฉากดีตัวนี้

ร้านอาหารของรานีตั้งอยู่ในตัวเมืองลुकน่าใกล้โบสถ์พราหมณ์ แต่เนื่องจากไม่ใช่ช่วงเทศกาลบูชาของคัมภีร์ ผู้คนจึงค่อนข้างบางตา ประกอบกับแม่เลี้ยงเกณฑ์แม่ครัวและลูกมือไปช่วยทำอาหารเลี้ยงแขกในงานแต่งงานของลูกสาวจึงเท่ากับเป็นการปิดร้านกลายเป็นที่ที่สารินต้องอยู่เฝ้าร้านก็คงเพราะไม่อยากให้เธอออกไปร่วมงานแต่งงานของลูกสาวหัวแก้วหัวแหวน

หญิงสาวเหลือบมองนาฬิกาติดผนังก็พบว่าใกล้เย็นแล้ว งานแต่งงานผ่านไปแล้ว แต่ไม่ได้ราบรื่นอย่างที่พวกมันฝันไว้หรอก เพราะปารีส่งคลิปเด็ดมาให้ดูทางมือถือ

เมื่อพิธีแต่งงานเข้าสู่ขั้นตอนบูชาไฟ มีพราหมณ์เป็นผู้นำประกอบพิธี โดยให้เจ้าบ่าวจูงเจ้าสาวเดินรอบกองไฟเจ็ดรอบนั้น ลูๆ ก็มีชายแปลกหน้ารูปร่างลำบัก หน้าตาคมคายเดินเข้ามาประกาศคัดค้านการแต่งงานครั้งนี้ทำเอาแยกหรือในงานตกใจกันยกใหญ่

'ผมไม่ยอม ผมรักคุณนะมุกตารี' ถ้อยคำคัดค้านของอดีตคนงานร้านอาหาร สามีตัวจริงของมุกตารีที่ถูกรานีไล่ออกหลังรู้ว่าแอบได้เสียกับลูกสาว เสียงฮือใหญ่ในหมู่แยกหรือทำให้รานีต้องรีบเข้ามาปราม

'แกมาทางไหนใส่หัวไปทางนั้นเลย ไม่งั้นฉันจะเรียกตำรวจ'

ทว่าผู้ชายคนนั้นกลับไม่ยี่หระต่อคำขู่ หันไปทอดเสียงหวานใส่เจ้าสาว

'ลืมแล้วหรือมุกตารีว่าเราเคยรักเคยมีความสุขกันแค่ไหน'

'คุณหายไปไหนมา คุณทั้งฉันตอนที่ฉันต้องการคุณ' พุดไปน้ำตาของ
มุกตาร์ทีร่วงพรูด้วยความอัดอั้น

'แม่ของคุณไล่ผมเหมือนหมาเหมือนหมา ให้คนซ่อมผม ชูผมว่าถ้าผม
ยังไม่เลิกรักกับคุณ จะรังควานครอบครัวผม จะฆ่าผมให้ตาย'

มุกตาร์ทวัดตามองแม่อย่างโกรธเคือง

'มันต่อแหล มันจงใจป่วนงานแต่งของแคะนะ!'

'ผมรักคุณนะมุกตาร์ท เด็กในท้องของคุณ...ลูกผมใช่ไหม' คำถามของ
ชายแปลกหน้าทำเอาแคะเหวี่ยงอินงานร้องเสียงหลง

'พวกแกม้วยินเฉยทำไม ไส้มันออกไปสิ!' ราวนี้ตวาดเสียงกราดเกรี้ยว
ใส่คนงาน

'อย่าตะตองเขานะ!' มุกตาร์ทกรีดเสียงแหลม สบัดมือจากเจ้าบ่าว
สาวเท้าไปหาชายแปลกหน้าหุน่ล่า 'เขาเป็นพ่อของลูกหนูนะคะ แม่จะ
พรากพ่อพรากลูกลงคอรีใจ'

'นั่งโง่! ถ้ามันรักแกจริงทำไมมันเพิ่งมาเอาป่านนี้ แกคิดสิมุกตาร์ท'

'ก็แม่ชูจะฆ่าเขา ใครก็รักชีวิตด้วยกันทั้งนั้น' มุกตาร์ทกางแขนปกป้อง
ชายคนรัก ทำเอารานีเนื้อเต้น ตวัดมือตบหน้าลูกสาวเป็นครั้งแรก 'แม่ตบหนู!'

'ก็เออนะสิ แกจะได้ตาสว่างสักที!'

'แม่นั่นแหละทำให้หนูเป็นแบบนี้ แม่คอยขัดขวางความรักของหนู
ตลอด พอมีคนทีรักหนูจริง แม่ก็กีดกัน ชูทำร้ายเขา คราวนี้หนูจะไม่ยอม
ให้แม่มาขวางอีกเด็ดขาด ลูกของหนูต้องการพ่อนะคะ!'

'ฉันก็หาพ่อให้เลือดชั่วๆ ในท้องแกแล้ว แกยังจะต้องการอะไรอีก'

'ไอ้ลูกแห่งยังไม่หย่าแม่แม่นะเธอ' มุกตาร์ทเหลือบมองเจ้าบ่าว
ร่างเตี้ย สวมแว่นหนาเตอะอย่างนึกสะอิดสะเอียน 'แม่จะให้หนูแต่งงานกับ
ไอ้เตี้ยนี้เธอ แค่คิดก็สะอิดสะเอียนจนอยากจะอ้วก!'

'พุดอย่างนี้ได้ยังไง พวกเธอนั่นแหละที่มาบังคับลูกฉัน' แม่เจ้าบ่าว

ออกโรงปกป้องลูกชายทันที แต่คราวนี้ราณีไม่คิดจะปกป้องลูกสาว กลับสาวไส้เรื่องคาวๆ ของลูกสาวออกมาประจาน

"ไม่ใช่แกหรือที่สาระแนไปนอนกับผู้ชายจนท้องโย้ ฉันถึงต้องวิ่งโร่หาเจ้าป่าวให้!"

"ก็เพราะแม่เน้นแหละที่ใส่คนรักของหนูไป แม่นั้นแหละผิด!"

สองแม่ลูกต่างชุดปมของกันและกันขึ้นมาเปิดโปง ไม่ได้ระวังเลย ว่าแขกในงานบางคนจะแอบถ่ายคลิปเหล่านั้นไว้ทั้งหมด แน่ใจว่างานแต่งงานนี้ล้มไม่เป็นท่า เจ้าสาวหนีตามชายแปลกหน้าออกจากงานโดยมีแขกผู้ใหญ่ระดับพ่อเมืองต่างแยกย้ายออกจากงาน

"ฉันดูคลิปจบแล้วละปารี ขอบใจพวกแกมาก"

"เสียดายที่แกไม่ได้อยู่ในงาน ดูสดแซ่บสะท้านทรวงกว่าในคลิปเยอะ ว่าแต่ตอนนี้แกออกมาได้ไหม หมอนั้นมาที่ร้านบอกว่าอยากเจอแก"

"มีเรื่องอะไร ฉันโอนเงินให้แล้วนี่"

"ไม่รู้สิ เขาไม่ได้บอก อาจจะอยากได้เงินเพิ่มละมั้ง"

"แล้วมุกตาร์ทละ ชีนออกมากลางค้ำกลางคืนยายนั่นอาจสงสัย"

"ยายมุกตาร์ทนอนหลับปุ๋ยอยู่ที่โรงแรม หมอนั้นเลยแอบมาหาฉันที่ร้าน"

"รู้แล้ว เตียวฉันออกไป"

หลังจากวางสายเพื่อนสนิทได้ไม่นาน สารินก็รีบตรงไปหาปารีที่ร้านหมอดู ห่างจากร้านอาหารของราณีไปไม่กี่ช่วงตึก ทันทีที่สารินเข้ามาในร้านปารีก็รีบปิดร้านทันที ก่อนเดินนำเพื่อนสนิทเข้าไปหลังร้านซึ่งชายแปลกหน้าหุน่ล่ำกำลังนั่งรออยู่

"ฉันคิดว่าเธอจะไม่มาเสียแล้ว" ชายหนุ่มคนนั้นลุกขึ้นพลางมองปารี ละม้ายจะบอกเป็นนัยว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องส่วนตัว ปารีรู้งานจึงขอตัวออกไปรอข้างนอก

ลับร่างปารีแล้ว ชายคนนั้นก็รวบสารินเข้าไปในอ้อมแขน ทว่าสารินกลับค่อยๆ เบี่ยงตัวออก หลบเลี่ยงความคิดลึกลับซึ่งของชายหนุ่มด้วยการยิ้มบางๆ

"ขอใจที่ทำเพื่อลุงการัน"

เขาเป็นคณงานในร้านที่รักลุงการันเหมือนพ่อ ตอนรู้ว่าเธอถูกจับข้อหาฆาตกรรมลุงการัน เขามาเยี่ยมเธอในคุกและเชื่อมั่นสุดหัวใจว่าเธอไม่มีวันทำร้ายลุงการัน

'เพราะฉันรู้จักเธอดีสาริน เธอไม่มีวันฆ่าลุงการันแน่ๆ'

เขารับปากว่าจะช่วย แต่เมื่อไม่มีหลักฐานเพียงพอ เขาก็ยอมเอาตัวเข้าแลก ยอมแก้แค้นพวกมันด้วยการหลอกให้มุกตาร์รัก ร่วมวางแผนกับปารีและมีราเพื่อให้ทุกอย่างเป็นไปได้ตามแผนที่สารินเป็นคนตัดสินใจ

"ฉันทำเพื่อเธอนะสาริน"

เขากุมมือเธอไว้ แววตาพราวระยับคู้้นบ่งบอกว่าเขามีความรู้สึกพิเศษ แต่สารินกลับชักมือออก

"ความรักของฉันมันตายไปแล้ว อย่าพยายามเลย"

"เพราะไอ้ซันเจย์ตัวเดียว...ฉันน่าจะฆ่ามันทิ้งตั้งแต่ตอนนั้น"

หากไม่ใช่เพราะไอ้สารเลวนั้น ผู้หญิงที่เขาหลงรักก็คงไม่ต้องสั่งเวยอนาคตอันสดีใส่ในคุก

"อย่าเอาชีวิตของนายไปทิ้งเพื่อหมอนั้นเลย"

"เธอยังรักมันรีเปล่า"

คำถามนั้นทำให้สารินนิ่งไปชั่วขณะ ความรักของเธอถูกยกให้ 'เขา' ไปนานแล้ว ไม่ใช่ไอ้สารเลวซันเจย์ที่ทำให้เธอตกนรกทั้งเป็น

"ฉันจะรักคนที่ทำให้ฉันติดคุกได้ยังไง นายออกมาแบบนี้แล้วมุกตาร์ล่ะ"

"หลับอยู่ ฉันทิ้งโน้ตว่าจะออกไปซื้ออะไรเข้ามา เวลานี้ฉันคือที่พึ่งเดียวของนางนั้น บอกอะไรมันก็เชื่อ"

"ขอบคุณที่ยอมรับปากช่วยฉันนะ" สารินยื่นกล่องคุกกี้ทรงสี่เหลี่ยมให้อีกฝ่าย "รับไปสิ ฉันให้"

ชายหนุ่มขมวดคิ้วพลางเปิดกล่องออกก็พบว่าภายในมีทองอร่ามบรรจุอยู่สองแท่ง

"แทนคำขอบคุณจากฉัน"

"เธอขอบคุณฉันแล้วนะสาริน"

"แค่คำพูดจะอ้อมท้องได้ยังไง" คุณสอนให้สารินรู้ว่าแค่คำอ้อนวอนซื้อชีวิตไม่ได้ ต้องเงินหรือไม่กี่บุหรี่ยี่สิบซอง "รับไปเถอะ ฉันเอามาจากครอบครัวนั้น นายสบายใจได้"

"แล้วเธอจะให้ฉันทำยังไงกับมุกตาร์ทอดี"

"อยู่กับมุกตาร์ทักพักแล้วกัน อย่างน้อยก็ให้ฉันจัดการพวกที่เหลือก่อน"

"เธอมีอะไรสนุกๆ จะให้ฉันช่วยรีเปลา"

สารินสายหน้ายิ้มๆ "เรื่องนี้ฉันต้องจัดการเอง นายรีบกลับไปเถอะ อยู่นานเต็มววมุกตาร์ทจะสงสัย หูตาของรานี้แพรวพราว ป่านนี้คงให้คนออกตามหาลูกสาวแล้ว"

"ยายแก่นั้นโกรธครันออกหู ตัดแม่ตัดลูกไปแล้ว คงอีกสองสามวันกว่าจะหายโกรธ"

"อย่าชะล่าใจไป ถึงยังไงก็อย่าให้ถูกจับได้เร็วนัก ช่วงนี้ก็ทำดีกับมุกตาร์ทหน่อยแล้วกัน"

ชายหนุ่มพยักหน้า กุมกล่องคุกกี้ในมือแน่น ก่อนแอบออกทางหลังร้านเพื่อไม่ให้คนผ่านไปผ่านมาเห็น

"หมอนั้นต้องการอะไรจากแก" ปารีซ้อนเข้ามาในห้อง

"ก็แค่รำลึกความหลังตามประสาคนรู้จักกัน คินนี่ฉันขอคางที่นี้สักคืนนะ"

"ได้สิ ฉันจะโทรบอกมีร้านด้วย มันคั้นปากอยากเมาท์กับแกใจจะขาด"

ลับร่างหญิงสาวร่างบางแล้ว สารินก็ทิ้งศีรษะพิงโซฟา คลี่ยิ้มออกมา

ในที่สุดแผนการแรกที่เธอเฝ้าวางแผนในคุกก็สำเร็จ เหลือแค่สองตัวเมีย
ที่เธอหมายมั่นจะตอบแทนบุญคุณให้สาสมกับที่พวกมันฆ่าลูกการัน ผู้มี
พระคุณของเธอ

หากไม่มีลูกการัน สารินคงเสียคน ตกนรกทั้งเป็นตามที่แม่เลี้ยง
ปรารถนาไปแล้ว

ลูกการันเป็นผู้ชายร่างใหญ่ ไว้หนวดเคราเพิ่ม รูปลักษณ์เหมือนโจร
ในหนัง แก่เป็นคนท่าทางดุคด้น พุดจาโผงผางเสียงดัง แต่ใจดีมีเมตตาต่อ
เด็กผู้หญิงตาต๋อง แผลกหน้าคนหนึ่ง

หลังจากรานี้อัปเปหิเธอออกจากบ้านมาอยู่เฝ้าร้านอาหาร โดย
หวังลึกๆ ว่าเธอจะเสียคนตกเป็นของคณางานวัยฉกรรจ์สักคนหรือหลายคน
แต่ความปรารถนานั้นถูกยับยั้งโดยผู้ชายวัยกลางคนชื่อ 'การัน'

ลูกการันเป็นพ่อครัวประจำร้านอาหาร เป็นคนเก่าแก่ตั้งแต่วัยรุ่นพ่อ
ของรานี มีฝีมือทำอาหารอย่างหาตัวจับยาก ในเมืองนี้ใครๆ ก็ยากได้แก่
เป็นพ่อครัวทั้งนั้น รานีจึงตั้งใจแสร้งใจและกลัวร้านเจ๊งในคราวเดียว

พอลูกการันรู้ว่าสารินต้องนอนรวมกับพวกคณางานชายฉกรรจ์ที่
ห้องพักชั้นบน ลูกการันถึงกับด่ากราด จนคณางานหัวหดกันเป็นทิวแถว

'ไอ้ฉิบหาย เด็กตัวเท่าเมียยังให้มานอนร่วมกับพวกมึงนะเรอะ
อีคุณนายมันเอาสันตินข้างไหนคิด ถ้าพวกมึงกล้าคิดระยำตาบองกับ
เด็กตัวเท่านี้ กูจะเอาไอ้โตฟันหัวแบะทุกตัว'

เหล่าชายฉกรรจ์ยืนตัวหงอ ก้มหน้างูต 'คุณนายสั่งให้นอนห้องเดียว
กับพวกเรานี้เอง พวกเราไม่ได้คิดอะไรเลยนะ'

'ให้มันจริงอย่างปากมึงว่าเถอะ นังคุณนายนี่ก็แปลก ไม่คิดดูดำดูดี
แล้วเอานังเด็กนี้มาเลี้ยงแต่แรกทำไมวะ แล้วนี่อะไร ส่งเนื้อถึงปากถ้า
เสือหัวที่ไหนมันจะอดใจไหว'

'พวกเราค้านแล้วนะลุง แต่คุณนายบอกว่าให้นอนห้องเดียวกัน

'ไม่เปลืองที่'

'จิตใจมันทำด้วยอะไรวะ คงวิปริตพอๆ กับผิวมันนั่นแหละ เขาลือกันให้แซ่ตว่านังคุณนายต้องเอาเงินฟาดหัวบรรดาพ่อแม่เด็กสาวที่ผิวมันล่อลวงมาข่มขืน' ลุงการันว่าพลงยกมีดบังตอชี้หน้าชายฉกรรจ์เรียงตัว 'อย่าให้กูรู้ว่าพวกมึงรังแกนังเด็กนี้ ไม่งั้นกูจะสับให้ละโยนให้ร่วงข้างถนนกิน แม่แต่ซากก็ไม่เจอ'

คำขู่ของลุงการันทำให้สารินใจชื้นขึ้นมาหน่อย

'ข้าได้ข่าวว่าเอ็งก็ไซ่ย่อยไม่ใช่หรอนังหนู ถึงกับเอาขวดซีอิ๊วฟาดหัวไอ้เวรตะไลนั่นสลบคาที่ เรื่องเลยแดงที่โรง'บาลจนตำรวจต้องสอบสวนไอ้วิถถารนั่น นังคุณนายต้องใช้เงินปิดข่าวเป็นการใหญ่'

'หนูไม่ได้ตั้งใจทำร้ายพ่อหรอกจะลุง หนูแค่ตกใจ'

'คนพรรคนั้นเอ็งอย่าเรียกพ่อให้เสียปากเลยวะ ถึงข้าทำงานให้นังคุณนาย แต่ข้าไม่นับถือมันสองคนหรอก ถ้าไม่เห็นว่าเป็นพ่อของนังคุณนาย มีบุญคุณกับข้า ป่านนี้ข้าไปทำงานร้านอื่นนานแล้ว'

นับจากรวันนั้นสารินก็มีลุงการันเป็นเหมือนพ่อบุญธรรม คอยสั่งสอนวิชาการคร่ำ และสอนให้อ่านเขียนหนังสือ ลุงการันรู้หนังสือแต่ไม่ใช่คนชอบอ่าน เวลาแก็ไปตลาดที่ไรก็จะพาเธอไปซื้อหนังสือทุกครั้ง

'สายตาข้าไม่ดี เอ็งอ่านแทนข้าแล้วกันสาริน'

ลุงการันไม่เพียงให้ชีวิตใหม่ แต่ยังให้ปัญญาอย่างไม่รู้จักประหยัดผ่านหนังสือเล่มแล้วเล่มเล่า

'ข้าส่งเอ็งไปโรงเรียนได้ แต่เอ็งจะรอดพ้นหูดานังคุณนายไ้ยังไงเอ็งก็รู้ว่ามันไม่ยอมให้เอ็งได้ดีเกินหน้าเกินตาลูกสาวมัน'

สารินกุมหนังสือในมือแน่นอย่างคับแค้นใจ

'นังมุกตารมันหัวทึบ วันๆ ดีแต่กินเที่ยวมั่วผู้ชายไปทั่ว เขาลือกันให้แซ่ตทั้งเมือง แต่ถึงยังไงเอ็งก็ได้ชื่อว่าเป็นลูกเลี้ยง จะเก้งเกินลูกแท้ๆ

นั่งคุณนายมันคงหาทางกำจัดเอ็งเข้าสักวัน'

'ฉันรู้จะลง ฉันอ่านเขียนหนังสือเป็นก็เพราะลุงสอน ที่ฉันพูดฟังภาษาอังกฤษคล่องเพราะลุงให้ฉันฝึกกับลูกค้าต่างชาติในร้าน ได้แค่นี้ก็เกินฝันมากแล้วจะลง'

แน่นอนว่าการมีลูกการันเป็นโล่กำบังภัยและส่งเสริมเลี้ยงดูให้เติบโตใหญ่เป็นดอกไม้แสนงาม ทำให้ราณีและอรุณไม่พอใจ คนพวกนั้นอยากให้เธอเสียคน ท้องไม่มีพ่อ หรือทางที่ดีก็หายไปจากโลกใบนี้เลยก็ได้

'ข้ารู้ว่านั่งคุณนายมันเกลียดชังหน้าเอ็ง ยิ่งเิ่งก็หลบๆ หน้อยแล้วกัน อย่าออกไปข้างนอกบ่อยนัก'

แต่ขึ้นชื่อว่า 'สาวงาม' ต่อให้หลบซ่อนอย่างไรก็ไม่อาจพ้นสายตาของเหล่าภุมราที่หิวไวดาไวยได้ สารินในวัยสิบเจ็ดปีจัดเป็นดอกไม้แรกแย้มงดงามส่งกลิ่นหอมเลื่องลือไปทั่วเมืองลุดน่า ยิ่งความอิจฉาริชยามาสู่สาวน้อยสาวใหญ่ เพราะหนุ่มๆ มักแวะเวียนมาเป็นลูกค้าเพื่อให้ได้เห็นหน้าหวานๆ กิริยานอบน้อม และน้ำเสียงไพเราะของเธอ

'รักษาตัวรักษาใจให้ดีกว่าอนเถอะวะสารินเอ๋ย อย่าเพิ่งรีบมีคู่เหมือนนั่งมุกตาร์เลย ถึงเวลามันก็มาเอง'

ทว่าผู้ชายคนนั้นกลับก้าวเข้ามาในชีวิตของสารินเร็วกว่าที่เธอและลูกการันคาดคิด

ชั้นแจ๋...ผู้ชายที่คิดว่าโลกทั้งใบของเธอจนตะมำหงายมาแล้ว

ตอนนั้นเธอมีอายุสิบเจ็ดย่างสิบแปดปี เป็นหญิงสาวเนื้อหอมในเมืองลุดน่าที่หนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ต่างส่งเทียบเชิญสู่ขอเป็นแม่เรือน แต่ล้วนได้รับการปฏิเสธจากราณี เพราะลูกแท้ๆ ยังไม่มีแม่สื่อมาติดต่อ แล้วจะปล่อยให้ลูกเลี้ยงแต่งงานออกหน้าออกตาไปได้อย่างไร กระทั่งวันหนึ่งผู้ชายแปลกหน้าก้าวเข้ามาในร้าน มาดของเขาเป็นพวกคองแก่เรียน พูดจาสุภาพอ่อนโยน ผิดแผกจากลูกค้าในร้านคนอื่นๆ

วันๆ สารินพบแต่ผู้ชายเจ้าชู้ประตูดิน เสียกระเป๋าทัน หรือไม่กี่ผู้ชายที่พูดจากระโชกโฮกฮากจึงรู้สึกต้องตาต้องใจแต่แรกเห็น ดูเหมือนเขาเองจะรู้สึกเช่นเดียวกันจึงแวะเวียนมาหลายครั้งจนมารู้ภายหลังว่าเขาคือหลานชายของรานี เป็นลูกพี่ลูกน้องกับมุกตาร์

พ่อแม่ของเขาอยู่ที่เวปปุระ พ่อเป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ส่วนแม่เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย ทั้งสองแตกต่างกันราวฟ้ากับเหว แต่กว่าสารินจะรู้ความจริง เธอก็ทุ่มเทความรักให้เขาจนหมดตัวหมดใจเสียแล้ว

'พี่จะบอกคุณพ่อคุณแม่เรื่องของเรา สารินไม่ต้องห่วงนะ'

'แต่สารินเป็นกำพร้า ไม่คู่ควรกับพี่ชั้นเจย์เลยนะคะ'

'สารินรักพี่ไหม' เขาพิมพ์พาลงพร้าจูบไปตามลาดไหล่อย่างหิวกระหาย ก่อนรวบเธอขึ้นมานั่งบนตัก แต่สารินพยายามขึ้นตัวหนี

'พี่ชั้นเจย์อย่าทำแบบนี้คะ เดียวใครมาเห็น'

'พี่จะขาดใจตายอยู่แล้ว สารินไม่รักพี่เลยเหรอ'

'สารินรักพี่ชั้นเจย์ แต่ทำแบบนี้ไม่ถูกนะคะ สารินไม่อยากให้ใครนินทา'

'ช่างมันปะไร พี่กับสารินรักกัน แค่นี้ก็พอแล้วไม่ใช่เหรอ'

สารินรู้ว่าไม่พอ ครอบครัวของชั้นเจย์ไม่มีวันยอมรับลูกสะใภ้ฐานะต่ำต้อยแน่นอน แต่ความรักที่อัดแน่นอยู่เต็มหัวใจทำให้สารินมองข้ามอุปสรรค หลงละเมอว่าชั้นเจย์จะพาเธอฝ่าฟันขวากหนามทุกอย่างได้

'พี่รักสารินมากนะ รักมากก็ห่วงมาก ไม่อยากให้ใครเห็นสารินอยากเก็บสารินไว้แต่ในบ้าน'

'สารินจะทำแบบนี้ได้อย่างไร สารินต้องเลี้ยงดูตัวเองนะคะ'

'ถ้าฉันเราแต่งงานกันนะสาริน พี่จะดูแลสารินเอง'

'พี่ชั้นเจย์!'

สารินมองเขาด้วยสายตาเทิดทูนราวกับเขาคือเทพเจ้า คือผู้ที่เธอ

มอบชีวิตและจิตวิญญาณให้ ดูเหมือนชั้นเจ้เองก็พอใจที่เธออ่อนน้อม
เชื่อฟังจึงพาเธอไปแต่งงานนอกเมืองลुकน่า เขาจ้างพราหมณ์คนหนึ่งทำพิธี
ให้ แม่ไม่มีญาติของเขาหรือของสารินร่วมงาน แต่สารินก็ยอมเพราะคำว่า
'รัก' ที่เธอไม่เคยได้รับมาก่อน

'สารินเห็นรึยังว่าพี่รักสารินแค่ไหน'

'แล้วถ้าคุณแม่อึ้งละคะ คุณแม่ต้องตีสารินตายแน่ๆ'

'น้ำรานี้ไม่ใช่เจ้าชีวิตของสาริน ตอนนีสารินเป็นภรรยาของพี่แล้ว
พี่จะปกป้องสารินเอง'

คืนนั้นที่โรงแรมในเมืองปาฏลีอบอวลไปด้วยแรงรักและเพลง
ปรารภ สัมผัสของเขาอ่อนหวานนุ่มนวลสร้างความตะลึงลาน
แปลกใหม่ให้เด็กสาวว่าแห้วขาดความรักจนยอมกระโจนเข้าหากองเพลิง
อย่างไม่ระวังตัว

เรื่องมาแดงเข้าหูปู่แม่ของเขาหลังจากนั้นเกือบสองเดือน
เมื่อมหาวิทยาลัยของชั้นเจ้เปิดภาคเรียน เขาต้องกลับไปเวฬุประ แต่
จะให้ทิ้งสารินไว้ที่ลुकน่าก็ทำไม่ได้ จึงเปิดเผยเรื่องของสารินให้พ่อแม่รับรู้
ทำเอาแม่ของชั้นเจ้แค้นมาต่อว่ารานี้ถึงเมืองลुकน่า

'ทำไมแกไม่รู้จักคุมลูกแกให้ดี ปล่อยให้มันมายั่วลูกชายฉันได้ยังไง'

'ฉันจะรู้ได้ยังไงว่าสองคนนี้แอบเจอกัน ฉันไม่ได้เฝ้ามันไว้สักหน่อย'
รานีออกตัวกลางถลิ่งต่าใส่สาริน 'สะใจแกรึยังที่ทำให้ครอบครัวเราแตกกันได้'

'หนูเปล่า นะคะคุณแม่ หนูแค่...หนู...'

'ไม่ต้องมาบิบน้ำตา ถ้าแกไม่ให้ทำ ออกอ่อนให้หลานฉันพาไป
แต่งงาน เรื่องแบบนี้จะเกิดขึ้นได้ยังไง'

'น้ำรานีอย่าว่าสารินเลยครับ ผมผิดเอง'

'แกผิดแน่นอน ส่วนแม่นี่ก็ผิดที่สุด' รานีพาดสารินไม่ยั้ง ชั้นเจ้ทำที่
จะเข้ามาห้าม แต่แล้วเขาก็ชะงักมือเท้า ก่อนถูกแม่ของเขาดึงออกไป

นอกบ้าน แม่เลี้ยงจึงถือโอกาสชำระความรวบยอด

ร่างกายของสารินบอบช้ำแต่ไม่เท่าหัวใจ ชั้นเจย์ไม่ได้ปกป้องเธอ
อย่างที่เคยสัญญาไว้แม้แต่บ่อย

'อยู่ในห้องนี่ละ ไม่ต้องออกไปก่อเรื่องอีก' รานีลากเธอเข้าไปขังไว้
ในห้องเก็บของพลางชี้หน้าคาตโทษ

'คุณแม่อย่าทำกับสารินแบบนี้ สารินสำนึกผิดแล้วค่ะ'

'ฉันจะขังแกไว้จนกว่าจะคิดวิธีจัดการแกได้ อยู่เฉยๆ ละ ไม่งั้น
ฉันจะให้อรุณมาจัดการแก'

คำขู่ได้ผล สารินยอมคู้เข้าฟังลี้ภัยอย่างหมดแรง เพียงครู่เดียว
เธอก็ได้ยินเสียงไขกุญแจ ความดีใจทำให้เธอรีบลุกขึ้นยืน หมายถึงเดิน
ไปหาชั้นเจย์ แต่แล้วก็ต้องย่นคิ้วแปลกใจเมื่อเห็นหน้าคนไขกุญแจ

'พี่มุกตาร์!'

'แกคิดว่าพี่ชั้นเจย์จะช่วยแกใจ โน่นแน่ะ ตามแม่เขากลับเวฟปุระ
ไปแล้ว' มุกตาร์กรีดเสียงหัวเราะ

'ไม่จริง พี่ชั้นเจย์สัญญาว่า...'

'แกนี่มันโง่กว่าที่ฉันคิดเยอะเลยนะสาริน'

'พี่มุกตาร์หมายความว่าไง สารินแต่งงานกับพี่ชั้นเจย์แล้ว เขาจะ
ทิ้งสารินไว้ที่นี่ได้ยังไง พี่มุกตาร์โกหก'

'แอบไปแต่งงานนอกเมือง มีแค่พราหมณ์คนเดียวเป็นพยาน 'ไม่มี
แขกจากฝั่งเจ้าบ่าวเจ้าสาวเนียนะเรียกว่างานแต่งงาน มันก็แค่ละครหลอกๆ
ที่พี่ชั้นเจย์สร้างขึ้นเพื่อหวังฟันแก่นั่นแหละ'

'ไม่จริง พี่ชั้นเจย์ไม่ทำแบบนั้น เขารักสาริน'

มุกตาร์เท่าเอว บิดปากหยัน 'บทแกจะโง่ก็โง่อย่างไม่น่าเชื่อเลยนะ
สาริน'

'พี่มุกตาร์หมายความว่ายังไง'

'แกคิดว่าเรื่องของแกกับพี่ชั้นเจย์เป็นความลับนักหรือ แกคิดหรือว่าเหตุผลที่พี่ชั้นเจย์ไปพบแกที่ร้านเป็นพรหมลิขิตอย่างที่เขายกแกคนฉลาดอย่างแกลองคิดสิว่าพี่ชั้นเจย์ตีสนิทกับแกเพราะอะไร'

'พี่มุกตาร์ท!'

'ใช่! พี่มือฉันทนเอง ฉันเห็นว่าเขาอยู่ว่างๆ ก็เลยแนะนำว่าที่ร้านมีสาวงามเมืองอยู่ พี่ชั้นเจย์ก็แค่คึกคะนองตามประสาวัยรุ่น แต่ใครจะคิดว่าแกจะจับพี่ชั้นเจย์แบบนี้'

'ไม่จริง สารินแต่งงานกับพี่ชั้นเจย์แล้วสารินจึงยอมตกเป็นของเขา สารินไม่ใช่พี่มุกตาร์ทที่มัวผู้ชายไปทั่วจนเป็นขี้ปากคนทั้งเมือง'

'แกก็ไม่ได้ดีไปกว่าฉันนักหรอกนางสาริน ถึงฉันจะมัวผู้ชายแต่ฉันก็เต็มใจ ฉันไม่ได้ถูกทิ้ง ฉันเขี้ยวพวกนั้นทิ้งต่างหาก แต่แกถูกผู้ชายหลอกกินฟรี แล้วยังคิดว่างานแต่งงานหลอกๆ นั้นเป็นเรื่องจริงอีกหรือแม่คนฉลาด'

'พี่มุกตาร์ทหลอกสาริน พี่ชั้นเจย์ไม่ใช่คนแบบนี้'

'พี่ชั้นเจย์เป็นแบบนี้มาตลอด แกก็เห็นไม่ใช่หรือว่าเมื่อก็แกถูกคุณแม่ตบตีเสียνωม เขาไม่เห็นจะเข้ามาช่วยแกสักนิด'

สารินขบริมฝีปาก พยายามห้ามน้ำตาไม่ให้ไหล แต่กลับทำไม่ได้เลย

'ใครบ้างไม่อยากจะล้มลงหญิงงามประจำเมือง ผู้ชายอนาคตไกลอย่างพี่ชั้นเจย์ก็แค่อยากกินฟรี มีหรือจะยกย่องเด็กกำพร้าไว้การศึกษา เป็นเมียออกหน้าออกตา แกเอาสมองส่วนไหนคิดนางสาริน'

'ใช่แล้ว! หากสารินใช้สมองมากกว่าหัวใจก็คงไม่ถูกหลอกให้เสียตัวและเสียน้ำตาแบบนี้'

'ทำไมพี่มุกตาร์ทต้องทำกับสารินแบบนี้'

'แกยังมีหน้ามาถามอีกหรือนางสาริน ใครใช้ให้แกสวยเด่นเกินหน้าเกินตาฉัน ไปไหนก็มีแต่คนชมแก มีแม่สื่อมาสู่ขอแก แล้วฉันล่ะ ฉัน

เป็นพี่แกด้วยซ้ำกลับไม่มีใครมาสู้ขอ แล้วแกจะให้ฉันยอมเห็นแก่ได้ดีกว่า
หรือ ไม่มีวันหรอก ฉันถึงต้องลากแกลงมามากกว่าฉันให้ได้นะสิ...
นั่งโง่!

คำตอบของมุกตาร์ททำให้สารินเข้าใจทุกอย่างกระจ่างชัด ความอิจฉา
ริษยาของมุกตาร์ททำให้สารินถูกลากลงไปโคลนตม โดยมีชันแฉะเป็น
เหยื่อล่อชั้นดี

แน่นอนว่าเรื่องราวที่เธอถูกผู้ชายหลอกกินฟรีแพร่ขยายไปทั่วเมือง
ลุดน่าโดยฝีมือของรานีและมุกตาร์ท สารินแค่ก้มหน้าก้มตาทำงานอยู่
หลังร้านไป สักวันคงทำได้เอง

แต่ดูเหมือนโชคชะตายังไม่หยุดกลั่นแกล้ง พายุแห่งความ
เปลี่ยนแปลงพัดพาชันแฉะกลับมาหาเธออีกครั้ง และพรากลุงการันไป
จากเธอตลอดกาล!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)